

Drömresan

“ Och därför skulle jag vilja åka till Australien.

Line Carlén 14 år. Linnégatan 45C, 415 70 Göteborg”

Hon tryckte på “skicka” knappen och reste sig upp, rullade in den mjuka kontorsstolen under det gamla skrivbordet som hon hade fått ärva av sin farfar för några år sedan. Hennes farfar tillhörde den stammen som inte talade ett ord engelska och tyckte att Sverige var det bästa landet man kunde bo i. Hon visste att hon definitivt inte hade fått sin äventyrlust från sin farfars och pappas sida.

Lines pappa var en ganska tråkig, flintskallig gubbe som var butikschef på Ica, men hon tyckte om honom i alla fall. Hon kunde alltid lita på att han skulle ställa upp för henne och det tyckte hon kändes väldigt skönt.

När det annonserades i Vecko Revyn för en månad sedan om en lyxresa till Australien för två, kände Line att hon bara var tvungen att ställa upp i tävlingen. Tävligen gick ut på att man skulle skriva den bästa motiveringen om varför man skulle vinna en resa och vad man skulle vilja göra i Australien.

Om hon vann visste hon precis vem hon skulle ta med. Hanna. Hanna och Line hade alltid känt varandra. De var som syskon. Till skillnad från Line som bor ensam med sin pappa, har Hanna fem syskon, en mamma och en pappa som hon bor med.

Line kände plötsligt en stor längtan av att berätta för Hanna att hon hade skickat in världens bästa tävlingsbidrag. Hon ville inte bara ringa eller skicka ett sms. Hon var tvungen att träffa henne nu!

Hon smällde igen den tröga trädörren som ledde till hennes och pappas lägenhet med ett snabbt knyck. Hon kom ut i den dunkla trappuppgången och tog långa, skuttande steg uppför stentrapporna som skulle ta henne till vindsvåningen där Hannas familj bodde.

Line hade alltid tyckt att det kändes som att hon tillhörde Hannas familj. Hon var alltid välkommen där och behövde inte ens knacka.

När hon kom in genom dörren hörde hon skrattande barn vart hon än vände sig. Det låg leksaker utspridda överallt och det luktade stekos. Hanna kom gående mot henne med ett brett leende så att hela tandställningen syntes.

De satte sig ner i det lilla allmogeköket och började pladdra på om vad de skulle hitta på när de vann. Hanna var väldigt fascinerad av hajar och ville gärna besöka inspelningsplatsen av filmen "Hajen" som ligger utanför Yorke Peninsula i södra Australien. Lines mamma hade berättat att det fanns en känguru park med människovänliga kängurur. Detta låg i ett område som hette Mataranka. Hennes mamma hade berättat många historier för Line från Australien, och Line tyckte att det var lite synd att hon själv aldrig skulle få chansen att berätta om sina äventyr för sin mamma.

Efter att ha suttit på träbänken i det lilla köket i flera timmar, som bara kändes som minuter, var det dags för Line att gå ner för trapporna och hem till sin pappa.

Datumet då vinnaren skulle presenteras var äntligen här. Line var så spänd att hon var tvungen att gå hem på lunchen för att se om det där brevet skulle komma med brevbäraren.

Väl hemma hade brevbäraren inte kommit, men vid närmare eftertanke var ju inte det så konstigt eftersom att regnstormen på utsidan hade gett många förseningar i trafiken under förmiddagen.

Hon beslöt sig för att helt enkelt vänta in posten. Och efter en kort stund hörde hon hur den tunga porten slogs igen längst ner i trappuppgången.

Hon hörde tunga steg komma närmare hennes dörr. Det pirrade i hela kroppen på henne och hon hade svårt att svälja.

Brevinkastet öppnades och ner damp kuvertet. Med darrande fingrar tog hon ett försiktigt tag om brevets kant och tog med det in i köket. Hon öppnade brevet med fingrar som inte riktigt gick att styra och där stod det:

"GRATTIS LINE CARLÉN. DU ÄR VÅR VINNARE I VÅR AUSTRALIENTÄVLING." Line skakade i hela kroppen och kunde knappt andas. Stämde detta? Eller såg hon bara i syne?

Hon fipplade fram telefonen och ringde till Hanna. Hanna svarade med ett glädjetjut innan Line ens hade hunnit berätta något.

Höstlovet närmade sig med stormsteg och det var dags för avresa. Både Line och Hanna hade tagit ledigt från skolan idag så att de skulle hinna packa ordentligt. Alla resplaner var klara. Hanna skulle hälsa på sin farmor som bodde nära flygplatsen, så de skulle mötas där på eftermiddagen. Line

hade redan sagt hejdå till sin pappa som jobbade sent idag så därför var hon tvungen att ta bussen.

När det bara var några timmar kvar till hon skulle åka ringde telefonen. Damen i andra änden frågade om hennes namn var Line Carlén, och hon svarade ja. Sedan sa damen att Line var tvungen att komma till sjukhuset snabbt. När Line frågade varför sa hon bara kort att det hade hänt en olycka med hennes pappa.

Det svartnade för ögonen på henne när hon hörde. Hon började kallsvettas och kände en hård klump i halsen. "Inte nu, inte nu", tänkte hon.

Hon drog in ett djupt andetag och började gå mot hallen. Hon tog på sig sin marinblåa dunjacka med päls på och ett par varma kängor. Hon såg till att få med sig resväskan med alla "Australien kläder" i och tryckte sedan upp dörren.

Hon var helt ensam ute på den mörka gatan där man knappt hade sett något alls om det inte vore för gatubelysningen.

Hennes kastanjebruna hår slog mot hennes köldbittna kinder när hon sprang mot bussen. "Inte nu, inte nu", tänkte hon igen.

En stark doft av handsprit slog emot henne när dörrarna till sjukhuset öppnades. Hon blev helt bländad av det ljusa väggarna efter att ha varit ute i mörkret en bra stund.

Hon skyndade fram till receptionen och frågade efter sin pappa. Damen i receptionen sa att han låg på andra våningen i sal 5.

Medan hon stod i hissen påväg upp gick hoppet helt ur henne. Hon skulle inte kunna få åka på sin drömresa. Men nu fick hon inte vara självisk, hon älskade ju ändå sin pappa. Hur skulle hon göra? Hon kunde ju inte lämna sin pappa. Men detta skulle ju bli hennes livs resa, hon skulle äntligen få göra som mamma hade gjort. Tusen tankar snurrade runt i huvudet på henne.

Hon vågade knappt titta in i rummet, men där låg pappa med ett trött leende på läpparna och bandage runt huvudet. Han berättade att han ramlat från en stege ute på lagret på jobbet.

Ena benet var brutet och han hade fått en lättare hjärnskakning.

Hur skulle hon nu göra? Hon borde stanna och ta hand om sin pappa. Hon skulle iväg på en lång resa och vara borta länge, skulle han klara sig?

Innan hon hann tänka längre sa han med en lite sluddrig röst: "Kära Line du måste skynda dig nu, din buss mot flygplatsen går snart, du ska ju göra din livs resa! Jag klarar mig fin fint, kram på dig och gå nu."

Line gick fram till honom och gav honom en bamsekram innan hon sprang ut i korridoren och mot hissen.

Väl ute på gatan så såg hon sin buss öppna dörrarna på andra sidan spårvagns spåret, utan att tänka sig för sprang hon rätt över spåret. I ögonvrån såg hon något ljusblått närma sig med hög fart, men det enda hon kunde tänka på var: "Jag hinner, jag hinner. Hoppas busschauffören ser mig. Jag hinner, jag hinner, jag hi